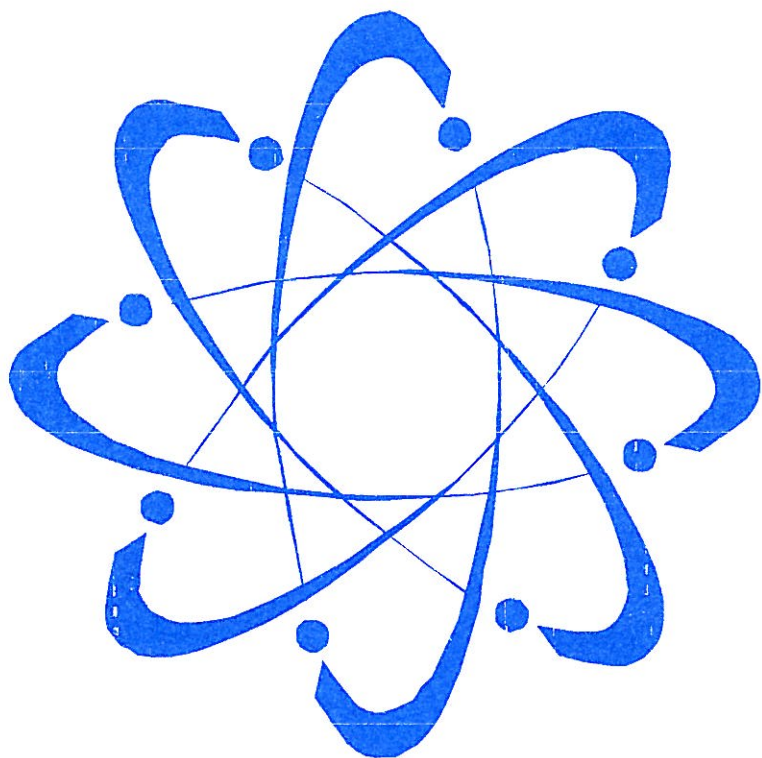

Rozhovory se životem

OBSAH

1. Dopis	3
2. Život a příroda	5
3. Cesta k vnitřnímu a vnějšímu míru	10
4. A. Vay - Augustus o Bohu	12
5. Nedůtklivost	15
6. Lež a sebechvála	16
7. Otázky a odpovědi	17

Texty mohou být šířeny za podmínky, že toto se bude dít v nezměněné
a nezkrácené verzi zdarma a bude uveden zdroj
www.rozhovorysezivotem.cz

Milí přátelé !

Stále znovu si volám do vědomí hluboce pravdivá slova našeho pomocníka Laurentia: „Nestačí jen chtít. Musíte také dělat.“ Realizace této pravdy je u mnohých z nás stále ještě pouhým slovem. Nechybí nám vůle, ale síla přenést svoje poznání do denního života. U ostatních vidíme všechno nesprávné jasně a zřetelně, u sebe nevidíme téměř nic a pro to málo, co si musíme přiznat, najdeme okamžitě množství důvodů a omluv. Tím se pohybuje náš život a jeho hodnoty ve stále stejném kruhu, bez etického a vnitřního růstu.

Kdo je Laurentius, kterého v české řeči nazýváme Vavřinec, a který si s mnoha vysokými Božími pomocníky vzal za úkol pomáhat v naší zemi všem, kteří hledají čisté Božské pravdy a jejich poznání ?

Náš Laurentius, používám jeho správné jméno, byl římským diákonem, který zemřel 10. srpna 258 v Římě mučednickou smrtí, upálením na roštu. Jeho otcovský přítel papež Sixtus byl na rozkaz císaře Valeriána zavražděn s dalšími čtyřmi diákonry již několik dnů předtím. Císař se domníval, že Laurentius ochraňuje poklady prvních křesťanů a požadoval jejich vydání. Laurentius shromáždil a přivedl před císařského soudce mrzáky, hladovějící a nemocné, slepé a žebráky se slovy: „To jsou naše poklady a bohatství v životě současném i příštím !“

Chtivost císaře a zklamání soudců, že namísto zlata, stříbra a drahokamů jím byli předvedeni jen ti nejubožejší z ubohých vedlo k Laurentiovu odsouzení k smrti. Ještě před nastoupením své poslední cesty ujistil Laurentius své bližní: „Moje láska k Bohu a Kristu, moje láska k vám, milí bratři, je silnější než strach ze smrti, protože vím, že Kristus je moje vzkříšení.“

Laurentius je dokonalá duchovní bytost, ale až dodnes zůstal věrný své lásce k člověku. Před pěti lety nám oznámil, že on sám a jeho pomocníci budou provázet v naší vlasti všechny, kteří hledají cestu k duchovní pravdě a k Bohu. Přináší nám stále novou sílu, pomoc a poznání, abychom rostli v lásce ke

svému Tvůrci a k ostatním životům. Stále znovu pozoruji jeho působení, za které jsem mu nesmírně vděčná. Učí nás potkávat se jako nerozlučný celek v celku, který by měl být spojen láskou a důvěrou nejen ke společnému Tvůrci, ale i k sobě navzájem. Že k tomuto poznání dospíváme, vidím při každém našem setkání, z nichž si téměř vždy odnáším radost, když sleduji, jak se snažíte jeden druhému pomáhat v životních těžkostech, ať hmotně nebo radou a milým slovem. S radostí vyprávím doma o Vašich skutcích.

Mnozí z Vás si třeba řeknou: „Co je na tom velikého?“ Mnoho. Především skutek sám, myšlenka na ostatní, nesobeckost a touha udělat druhému radost nebo mu pomoci. To jsou v dnešní době, kdy lidský egoismus nezná meze, nesmírné dary.

Pomoc není jen podpora hmotná, ale i úsměv, dobré slovo, myšlenka a odpuštění. Jimi rozséváte kolem sebe harmonii a světlo, působící jako osvěžující a posilující průvodce denních starostí.

Co musíme ještě silněji přemáhat je určitá nedůtklivost a urážlivost, neschopnost neposlouchat nebo zapomenout tam, kde náš spolužijící není ještě schopen kontroly svých slov a myšlenek. Uvědomíme-li si to a zaměříme svoje reakce na cestu porozumění, jdou cizí, nerozvážná slova mimo nás, protože je odmítáme přijmout. Přijímáme-li je, necháváme je v sobě růst až k nepřátelství a nedobрым činům, kterými škodíme hlavně sami sobě.

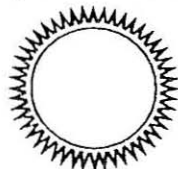
Přeji Vám hodně síly a vůle při překonávání sama sebe, což Vám zajistí harmonii nejen života současného, ale i budoucího. Děkuji za Vaše milé přátelství a těším se na další setkání.

Život a příroda

Každý život má svůj životní princip, který lze nazvat duší, ale na rozličném vývojovém stupni.

Minerály, rostliny, zvířata a člověk, všechen život prochází změnami, které až do dosažení určitého stupně zrání jsou vývojem ve smyslu materiálním a duchovním.

Boží aspekt proniká hmotný svět a oživuje ho svojí přítomností, kterou nazýváme vyšším Já. Život je duch. Hmota je odpor. Duch vyzařuje, dává, vede k vývojovému pohybu. Hmota stahuje, ochlazuje, tuhne. Aspekt Boha ji oživuje. Středem všeho života zůstává duchovní energie. Čím více se stvoření od tohoto středu vzdalují, tím více se zhmotňují. Nejhmotnější substance zůstávají na okraji nejvzdálenějším středem. Tento stav, vyjádřený symbolem pro OM (vyzařující nitro, hmotný obal), lze najít u všech stvoření bez rozdílu vývojového stupně, ale i u Země samé. Představme se jí v průřezu: Střed - ohnivý kruh, roztavené, tekuté substance a na povrchu pevná, hmotná kůra. Uvnitř působí dostředivá síla přitahující vnější hmotu, která klade odpor. Tím je umožněna existence životů na povrchu Země. Bez odporu hmoty by zmizely všechny životy v jejím středu.

Hmotné životní tvary a těla mají podobnou stavbu jako Země, na níž žijí. Ať je to páteř nebo kosti člověka a zvířat v průřezu, stonky rostlin, kmeny stromů, vyzařují z kruhu, z nitra životní energii obklopeny pevným tělem nebo kůrou.

Čím více se člověk obrací do svého středu, do nitra, kde se spojuje s božským Já, tím více se přibližuje svému životnímu cíli, splynutí s božskou jednotou. Málo je však těch, kteří vědomě čerpají ze síly nitra a hledají cestu k poznání vlastního božského Já. Většina lidí se spokojuje jen s projevy života vnějšího a jejich vnitřní vývoj stagnuje.

Všechny životy, ať minerál, rostlina, zvíře, univerzální slunce nebo planety jsou schopny existence jen působením Božské síly, kterou přijímají v množství odpovídajícím jejich

vývojovému stupni. Proto je tak veliká rozdílnost životních forem.

Hmota nemá ve srovnání s organickými životy vědomí, ale má určitý vnitřní stav, vědomí vzdáleně podobný. Myslím v tomto smyslu na příklad na vnitřní „informaci“ (homeopatie) minerálů, na růst jejich krystalů. Jejich vědomím je seskupování, ochlazování a tvrdnutí, které lze označit jako určitý druh růstu.

Rostliny stojí vývojově výše než minerály. Jsou nositeli nadhmotného vědomí a oživující síly. Jsou schopny přijímat a asimilovat potravu, což znamená ji zpracovávat.

Zvíře má tělesné vědomí, hledá potravu, zpracovává ji, má vlastní emoce, instinkty a pudy, ale není schopno abstraktně myslet. Tím míním *uvědomit si* krásu, radost, smutek a podobné pojmy. Zvířata a rostliny nejsou v protikladu ke člověku nositeli ducha. Jednotlivé rasy a druhy mají jen společnou duši.

Člověk je spojen s ostatními níže vyvinutými životy na příklad přijímáním a zpracováním potravy, instinkty, pudy, emocemi, ale je schopen abstraktně zaměřenou mentální aktivitou a řečí vyjádřit svoje myšlenky, vnitřní prožitky nebo představy. Pomocí inspirace tvoří samostatná umělecká, technická, kulturní díla. Je schopen probouzet svoje vyšší nervová centra z latentního stavu a vyzařovat vibrace, odpovídající hodnotám jeho vnitřního vývoje.

Každý život probíhá v podmínkách přesně přizpůsobeným jeho vývojové úrovni. Tvůrce dává každému stvoření vše, co potřebuje k životu. Tak jako malé poupě sílí a roste, až jednou odpadne obal, skrývajíc jeho vnitřní nádheru, tak rostou a sílí všechny životy až k dosažení nádhery a vůně plně rozvěveného květu, uvědomění si Božské kreativní síly, která je probouzí k životu a formuje.

Procitění přírody člověkem znamená mnohem více než to, co nazýváme štěstím nebo tělesným obejmutím, potvrzuje poznání, že jsme vzájemně na sobě závislým celkem v celku. Kdo je schopen ve vztahu k přírodě přejít od myšlení k citění,

přijímá ve svém vědomí hlubokou sounáležitost i s nejprimitivnější životní formou.

Porovnáme-li na příklad člověka a strom, dva životy mezi zemí a sluncem, poznáme, že mají mnoho společného. Kmen stromu se stejně jako páteř člověka zvedá vzhůru a jejich středem proudí budoující životní elementy země a kosmu k orgánům těla a do koruny stromu. Přijímají síly vody, země, světla, slunce a vzduchu, zpracovávají je ve výživu, rozváděnou do celého těla. Jejich život je nepřetržitý cyklus přijímání a dávání. Jeho síla stoupá ráno a zeslabuje se blížícím odpolednem. V dopoledních hodinách je transpirace a vůně stromů nejsilnější, odpoledne je dobou růstu pomocí dokonalé interakce mezi kořeny a korunou stromu.

I aktivita člověka je nejsilnější ráno a ubývá jí během dne. Tak jako roste strom odpoledne přijmutými a zpracovanými životními elementy, zpracovává i lidská duše hlavně v klidu podvečera dojmy a prožitky celého dne, které ovlivňují její růst, sílu a čistotu.

Tak jako se rozkládají do stran větve vycházející z kmene stromu, vycházejí z lidské páteře nervové dráhy, jejichž interakci s tělesnými orgány však člověk porušuje nadměrným využíváním a vyčerpáváním svého duševního a tělesného potenciálu. Tím blokuje přívod životní energie, ohrožuje harmonii mezi tělem a duší, což vede k nemocem.

Spojení mezi duší stromu a člověkem je hlubší než tušíme. Nemíjejte lhostejně, bez láskyplného pozdravu a díky staré stromy. Jejich duše je pokladnicí nesmírných zkušeností, moudrosti a síly.

V roce 1957 rostly ve Wilhemshavenu v zahradě přede dveřmi malého dvojdomku dva staré ovocné stromy, plné života a plodů. Během času se znelíbily majitelkám, které je nechaly v plném květu porazit. Krátce nato onemocněly obě ženy stejnou chorobou a zemřely. Žádný ze sousedů nepovažoval tento zážitek za náhodu.

V Perchtolsdorfu u Vídně žila během léta vídeňská rodina, která milovala stromy a růže. Zvláště jeden růžový keř v jejich zahradě se prohýbal každý rok pod množstvím nádherně

zbarvených a silně vonících květů. Stal se miláčkem přítelkyně rodiny, která se s ním při každé návštěvě dojemně vítala a loučila. Po dvou letech zemřela. Ve stejném roce ji následoval v plné nádheře a bohatství květů její milovaný keř. Žádný ze znalců nebyl schopen zjistit proč.

Jedním z nejsilnějších dárců síly a léčivé energie je jilm. Lékař Puységurs (1751-1827) shromažďoval pod jilmu ve své zahradě s velkým úspěchem až 130 nemocných. Jiní léčitelé používají síly břízy, pomerančovníku a podobně.

B. Carus (1789-1869) radí k nervovému uklidnění položit chodidla nohou na kmen břízy. Nemocný má se stromem hovořit, vyprávět mu svoje těžkosti a prosit o sílu a pomoc. Příliš dlouhé prodlévání na kmeni stromu může působit i negativně. Všeho s mírou !

Analogicky čínské nauce Yin a Yang rozdělil badatel Bělovič stromy na mužský a ženský rod. Dub, jilm, šefík, ořech, topol nebo jabloň, hruška, třešeň, višně... V poznatkách našich slovanských předků hrál rod stromu velkou úlohu pro intenzitu vyzařované síly a při působení na muže nebo ženu. Podle starých zvyklostí musela například žena, která chtěla porodit chlapce, pověsit svoji svatební košili přesně 23. května na strom mužského rodu. Přála-li si děvče, na strom rodu ženského.

Vcítění se do života přírody je jedním z nejoblazujících pocitů vůbec. Kdo je schopen darovat jí jen trochu lásky, získává zpět nesmírné bohatství. Hlavně v dobách těžké duševní a tělesné disharmonie je člověku nejen strom, ale i ostatní příroda největším pomocníkem.

Květy, kořeny, listy a stonky rostlin jsou ceněny nejen pro jejich léčivé substance. Pro řadu lidí jsou i denní potravou. V Číně jsou na příklad zvláštní pochoutkou v mléce vařené, osolené a opepřené květy lilií, pocukrované květy jasmínu, salát z listů bílých růží, banánové květy naložené v octě nebo vařené hlízy lilií, servírované v rozpuštěném másle. V Bavorsku jsou velmi oblíbené v těstíčku osmažené květy černého bezu.

Život rostlin skrývá pro člověka četná tajemství, která mu zůstanou cizí, dokud nenajde užší, láskyplný vztah k přírodě samé a nenaučí se ji přijímat jako životní faktor, který se podílí na životech ostatních bez rozdílu jejich vývojového stupně. Již v roce 1951 byly v Mnichově zveřejněny poznatky o výzkumech květů, ve kterých byly objeveny látky podobné ve svém působení lidským a zvířecím hormonům. Květy černého bezu a lípy obsahují sexuální hormony, které jsou údajně účinnější než hormony získané ze zvířecích žláz. Dnes nezůstává věda jen na hranici tohoto poznání, ale odkrývá stále nové poznatky, jak úzce jsou spjaty všechny životy bez rozdílu jejich vývojového stupně.

Zářným příkladem vztahu k přírodě může být lidstvu vysoká duševní kultura přírodních národů a četných indiánských kmenů. „Civilisovaný“ člověk, který přijímá jejich přirozenou životní filosofii se shovívavým úsměvem, by se měl sklánět před moudrostí a charismatickým pojetím jejich života, vycházejícího z lásky ke společnému Tvůrci, Jehož zákony všechna stvoření s výjimkou člověka ctí a dodržují.

Snažte se předávat lásku k přírodě dětem, stavitelům lidské budoucnosti. Pozorujte, jak vedeny nepotlačeným vnitřním instinktem milují nejen slunce, ale i déšť a sníh, hovoří ve svých hrách s ptáky, květinami, keři a stromy, pokud se jim dospělí nevysmějí a nepřispívají vlastním špatným příkladem ke ztrátě tohoto přirozeného stavu.

„Teprve až pokácíte poslední strom, až otrávíte poslední řeku a ulovíte poslední rybu, poznáte, že se peníze nedají jíst !“
Splnění tohoto proroctví indiánského kmene Cree je stále bližší.

Literatura:	Willy Schroeder:	„Pflanzengeheimnisse“
	Melli Uyldert:	„Skryté síly rostlin“
	E. Haich:	„Zasvěcení“

Cesta k vnějšímu a vnitřnímu míru

Thich Nhat Hanh: „Touching Peace“, Parallas Presse, Berkeley

Jsem-li podrážděný, mlčím. Pokouším se, zaměřen do nitra zhluboka vědomě dýchat a uvědomit si, kolik jsem sám přispěl k probíhající nepříznivé situaci.

Zranil jsem svoje spoluzijící svými životními zvyklostmi, které si neuvědomuji a nekontroluji ?

Nekontrolovanými myšlenkami, slovy nebo skutky ?

Nejsem schopen porozumět těžkostem, potřebám a vnitřní bolesti svého bližního, protože stavím do popředí jen svoje vlastní já ?

Nakolik jsem sám přispěl k těžkostem svých spoluzijících, ale i k těžkostem vlastním ?

Jsem schopen omluvit se, přiznat, napravit mnou zaviněnou chybu ? Respektuji pocity a názory ostatních, aniž bych je zesměšňoval, podceňoval a zásadně odmítal ? Jakým tónem hovořím se svými odpůrci ?

Domnívám se, že zmírňuji vlastní problémy tím, že činím bezpráví a bolest ostatním ?

Jsem připraven a schopen odpouštět ostatním tak jako sám sobě ?

Mohu být šťastný a spokojený, když ten, komu jsem ublížil, trpí ?

Nevyžaduji od svých bližních více, než jsou schopni dát ?

Vyžaduji pro sebe jen to, co dávám a přeji ostatním ?

Každá z těchto několika vět o ovládnání a poznání sama sebe má hluboký význam pro vnitřní mír a vyrovnanost, pro život v harmonii se sebou samým a se svým životním okolím.

Buddha dával svým žákům moudrou radu: „Nezaměřujte se na věci kolem sebe, ale na svoje nitro, které je ostrovem, kam se můžete neustále vracet. Obohacujte je stále novými stromy, květinami a ptáky, kteří vnášejí krásu a život do jeho prostoru.“

Slova vietnamského mnicha Thich Nhat Hanh čerpají z pravdy denního dění. Jsou branou do života bez hádek, závisti, žárlivosti a přímých i nepřímých útoků, protože tam, kde vládne dobrá vůle, láska, porozumění, tolerance, kontrola myšlenek a pocitů, nemá přístup nic protikladného.

Den většiny z nás je naplněn honbou za pomíjícími hodnotami, které nás vnitřně neuspokojují. Proč, o tom nepřemýšlíme. Dojde-li však k tomu, hledáme příčinu v hmotných a společenských důvodech, ne sami v sobě.

Francouzský spisovatel Albert Camus píše ve svém románě „Cizinec“ o muži, který čeká na popravu. V odloučenosti od vnějšího světa, jen sám se sebou samým, pozoruje malým okénkem své celý kousek modrého nebe a cítí se náhle spojen se vším životem na zemi i nad zemí. Poznává, že jeho tělo není jeho pravé Já, že život na zemi je jen pouhým okamžikem pravé životní reality a že ti, kteří se prázdnými slovy snažili zachránit jeho duši, jsou více mrtví než on, který stojí před exekucí. „Il vit comme un mort !“

Většina z nás si není ochotna přiznat, že se pohybují životem jako stín svého Já, aniž by se dotkli jeho pravé podstaty. Jen prací na sobě samých, důslednou kontrolou myšlenek, pocitů, slov a skutků lze dosáhnout vnějšího a vnitřního míru, bohatství, jehož blahodárného působení si nejsme vědomi.

*„Z malé jiskřičky vzplane tvým dechem velký plamen. Plivneš-li na ni, udusíš ji.
Obojí vychází z tvých úst.“*

Sirah

Rozhovor

Adelma Vay: „AUGUSTUS“

Rád bych přišel Bohu blíž, ale jak mám začít ? Měj se mnou trpělivost, milý Auguste a nauč mě milovat Boha. Nevidím Ho, neslyším Ho, pro většinu lidí zůstává pouhou hypotézou, nejsou Ho schopni pochopit.

Boha nemůžeš pochopit, jen pocítit. Bůh je duch.

Opět hypotéza, pro kterou mně chybí výraz a představa!

V lidském životě je mnoho věcí, pro které chybí člověku pravý výraz a představa, protože ještě nedosáhl vývojového stadia, které by mu umožnilo vidět za hranici hmotného vnímání a smyslů. Hovoříte o silách, které řídí kosmos a provádějí váš život. Ale co je síla ? Už jsi ji jednou viděl ? Její působení jsi schopen vidět a vnímat, ale příčinu, sílu samotnou, omnipotenci všeho života a dění ? Tu jen cítíš. Stejně tak musíš věřit i na jiné průvodce svého života, které nevidíš, ale přesto jsi schopen vnímat jejich působení. Cítíš večerní vánek, jak ti ochlazuje čelo, ale nevidíš ho.

Uč se věřit na prapříčinu svého Já, na neviditelného, ale cítěním přijímatelného Tvůrce všeho a všech. Jemu musíš poděkovat za vše, co jsi a co máš. Pak se Ho naučíš i milovat.

Láska k člověku se mně zdá lehčí a přirozenější než láska k Bohu, kterého nevidím a pro níž mně lidské pocity nestačí. Láska k lidem má mnoho nuancí. Miluji svoji manželku z hloubi duše, k dětem a k mým rodičům je moje láska jiná, k přátelům a k cizím lidem opět jiná. A všechno nazýváme láskou.

Co vlastně mínil Kristus láskou k bližnímu ?

Láska k bližním musí vycházet z bratrství duše. Kristus nemínil bližními jen rodinné příslušníky a přátele, ale všechno lidstvo. Jestliže miluješ jen toho, kdo má rád tebe a dělá ti dobro, to přece není žádný zisk a zásluha. To je samozřejmost. Největším ziskem a vítězstvím nad sebou samým je láska

k tomu, kdo tě pronásleduje, kdo k tobě není dobrý. Ale to vyžaduje mnoho sebeovládání a duševní síly.

Kristus byl zářným příkladem toho, co vyžaduje od člověka, když prosil ve smrtelných bolestech na kříži: „Otče, odpusť jim, oni nevědí, co činí!“

Jak to dělá většina lidí, když jim někdo činí nedobro? Uraženě se stáhnou zpět a přemýšlejí, jak by učiněné zlo oplatili zlem ještě větším.

Nauč se odpouštět, prosit a modlit za svoje nepřátele. Oni se modlit nemohou, protože zlu je láska a vroucí spojení s jejím pramenem, Bohem, cizí.

Ty opravdu věříš, milý Auguste, že ti, kteří činí svým bližním zlo, se nemodlí? Jak málo znáš lidi! Právě mnoho těch, kteří činí nepraví, volí pokrytectví a lež místo pravdy, žijí navenek „svatý“ život. Zvedají neustále oči k nebi a spínají ruce, znají nazpaměť evangelia a slova Ježíšova, ale v srdci holdují zlu.

Běda všem pokrytcům a neupřímným lhářům, farizejům všech časů, kteří přibíjejí svoje bližní stále znovu na kříž. Myslí na ně jen s láskou, protože oni si nejsou vědomi tvrdé spravedlnosti karmického zákona, která je bude provázet příštími životy. Jinak by to nedělali.

Sám se však chraň před domyšlivostí a chválou, že jsi lepší než oni sami. Uč se poznávat v každém člověku bratra, jehož chyby jsi sám jednou měl nebo s nimi bojuješ ve zmenšené míře ještě dnes.

Země je velké vězení, ale i škola růstu lásky a duše. Láska je obrat k dobru a vše vyrovnávající moc růstu, hmota a zlo jsou následek pádu.

Poznal jsem sílu lásky, která poznamenala celý můj život.

Měl jsem sestřičku, čistého anděla, kterého nechal Bůh přijít na zem, abychom poznali útěchu, příklad lásky a správného života. Zemřela již v sedmnácti letech, naplněna láskou a oddaností k Bohu.

Jednou viděla sedět na okraji cesty starou v hadrech zahalenou ženu s dítětem v náručí: „Proč pláčeš? Jsi nemocná? Pojď se mnou, dám ti jídlo a čisté oblečení!“

„Ty se mě neštítíš ? Mám lepru a všichni se mně vyhýbají !“

Má sestra ji se slzami v očích odpověděla: „Nezoufej ! Bůh odpouští všem, kteří litují svých přestupků. Proč bych se tě štitila ? Vždyť jsme všichni potomci stejného Otce a jistě jsi byla ve svém životě i dobrá, nejen špatná !“

Těmito slovy a podporou pomohla moje sestra ženě a dítěti najít novou, čistou životní cestu lásky, oddanosti a důvěry v Boha.

Láska je moc, která všechno překoná, i to, co se zdá člověku nemožné. Musí však vycházet z čisté duše a nezištnosti. Zabuduj do svého života následující tři zákony, v nichž je obsaženo všechno:

- 1. Miluj a věř v Boha, svého Tvůrce a důvěřuj Mu.*
- 2. Miluj svoje bližní jako sebe sama.*
- 3. Obětuj vše, abys všechno získal.*

Nedůtklivost

Nedůtklivost, urážlivost a přecitlivělost patří k nejtěžším problémům lidského spolužití. Vycházejí z ješitnosti, sebe-přeceňování, nedostatečné kontroly pocitů, a jsou podnětem nesnášenlivosti, hádek, vzájemné nedůvěry, zášti, rozepří a disharmonií všeho druhu. Ten, kdo trpí přecitlivělostí a nedůtklivostí, otravuje život nejen sobě, ale i těm, kteří se s ním stýkají. Nejúspěšnějším bojem proti těmto nectnostem je důsledná citová kontrola, růst pokory a sebeovládání.

Co vám mohou lidé, jejichž většina používá slova bez přemýšlení, ti, kteří neuváženě hovoří, jen aby nemuseli mlčet, dát ? Je tak důležité, co ten druhý o vás říká? Zodpovědnost za svoje slova nese každý sám.

Než podlehnete urážlivosti a nedůtklivosti, položte si nejprve otázku: „Není zrnko pravdy ve slovech, které se mě tak dotýkají ? Nedělám chybu, kterou nevidím, kterou si nechci přiznat ?“ Nehleďte ve slovech, která se vám nelíbí, jen negativní obsah, zkoušejte jejich pravdu.

Už jste poznali, že nejvíce vás uráží a neuspokojuje to, co děláte sami ? Jakmile se sami zbavíte nectností, které vás ruší u ostatních, ztratíte zájem o jejich kritiku, protože pochopíte, že ten nebo onen jsou na cestě, kterou jste i vy sami procházeli.

Zůstaňte klidní a přátelští, odmítněte všechny vracející se myšlenky a pocity rozhořčení, domněnky o nespravedlnosti a nesprávnosti vysloveného. Nahradte je úvahami o tom, jak jednáte a mluvíte sami. Hovořte jen tolik, kolik je nutné. Vaše slova mají být pravdivá, krátká, jasná a promyšlená. Buďte příkladem toho, co vyžadujete pro sebe.

S vnitřním zráním přijde i poznání, jak málo je důležité to, co o vás říkají a myslí ostatní, jsou-li vaše vlastní slova a srdce čistá.

Literatura: Adelma Vay: „Äonen“, z roku 1870

Lež a sebechvála.

Adelma Vay: „Aeonen“

Lež je možno přirovnat k jedovaté zmiji se dvěma jazyky. Vyhýbejte se lhaní! Přichází přímo z centra negativních sil a je jedním z jejich nejčastějších a nejosvědčenějších pomocníků.

Zvláště nebezpečné jsou malé lži, které rádi omlouváme láskou a ohledem k bližním, ale především z nich chceme získat prospěch pro sebe sama. Naši spolužijící je shovívavě omlouvají, protože je dělají tak jako my. Člověk si na ně brzy zvykne a nechává je růst. Zpočátku malé lži jsou zárodkem velkých lží, podvodů, nečestnosti a všeho, co snižuje člověka na nejnižší etickou úroveň.

Bojujte důsledně i proti sebemenší lži. Všechno lze říci pravdivě, volíme-li správný tón a slova. Tam kde nemá pravda naději projít, je lépe mlčet. Lež pošpiňuje duši, srdce, zatěžuje svědomí a snižuje lidskou důstojnost.

Každá lež je jednou poznatelná a má mnohem těžší následky než přímá, často těžko přijatelná pravda.

Sebechvála vyrůstá z ješitnosti a sebepřeceňování. Hodnotný, dobrý čin, kterému následuje vnitřní radost a uspokojení je mnohem cennější než veřejná chvála. Ta je zřídka opravdová, protože je téměř vždy provázena žárlivostí a závistí.

Přemáhejte touhu po velké chvále a podkuřování, kterým jsou nakloněny jen slabé charaktery. Pochlebování ovlivňuje rozhodnutí a činy, které ztrácejí časem spolehlivost a opravdovost.

Z lidské duševní rozdílnosti vycházejí rozdílná mínění. Respektujte je bez nutnosti chválit tam, kde nejste o správnosti chvály plně přesvědčeni.

Odmítejte závist! Ten, kdo závidí a žárlí, trpí víc než ten, kdo je cílem těchto pocitů.

Otázky - odpovědi.

1. V lidské přirozenosti je zakořeněn zvyk, že všechno, co nesouhlasí s tím co jsme zdělili od minulých generací a co se stalo naším denním návykem, pevnou součástí našeho života, odmítáme s nedůvěrou. U většiny lidí určují linii životního běhu rodinné, konfesionální a regionální návyky, jimiž byl od dětství veden, a blokují jejich volbu nové cesty.

Jednou z nejsilnějších překážek jsou návyky v oblasti víry a vnitřního poznávání. Forma víry byla celá staletí a je až dodnes předpisována a ovlivňována konfesionálními dogmaty a zvyklostmi, které se snaží pomocí strachu z Boha odvést člověka od jiných pramenů víry než těch, které uznávají ony samy.

Bůh a Kristus nevyžadují formu víry a lásky, která je stanovena člověkem a jeho institucemi. Individualita ducha každého z nás je jedinečná v celém kosmu. Neexistují dvě duše, které by byly ve své struktuře stejné, tak jako neexistuje absolutně stejná cesta a forma přiblížení ke společnému Tvůrci. Bůh daroval každému stvoření atribut svobodné vůle a nedotčenost individuality ducha. Každý z nás má právo hledat cestu k Bohu formou jen jemu vlastní. Kdo toto právo neuznává, cítí se božštější než Bůh sám. Nevažte se na člověkem vytvořené instituce, ale na příklad Ježíše Krista a na zákony dané Bohem. Bůh stojí mimo prostor a čas a je poznatelný jen v míře, v jaké je Ho člověk ve spojení se svým vyšším Já schopen vnitřně prožít. Jen hovořit s Bohem a volat k Němu o pomoc je málo. Začátkem cesty k Bohu je snaha převést svoje vědomí od nižšího já k vyššímu, vnitřnímu Já, transformace hmotných zájmů a nedobrych vlastností v zájmy ducha a v činy lásky.

Další častou otázkou jsou pochybnosti a ztráta důvěry ve správnost vlastní cesty, jestliže znovu a znovu upadáme do stejných chyb.

Každý z nás zná pocity, kdy se nám zdá, že nejedeme vpřed, ale stojíme nebo padáme ve svém snažení po vnitřní čistotě zpět. Nečtěte a nepřemýšlejte o zářných příkladech duchov-

nich zasvěcenců s myšlenkou: „Kdybych už byl tak daleko...“, ale s díkem, že o svém duchovním růstu a jeho možnostech přemýšlíte, že se snažíte růst. Distance ke konečnému cíli není tak důležitá jako vědomí a jistota, že jste na cestě k němu. Cesta do vlastního nitra, cesta k Bohu začíná trpělivostí, pevnou vůlí poznat bez příkras sebe sama, odstranit svoje slabosti, nedobré návyky a chyby. Nenacházíme ji hned. Duchovní poznání a růst jsou pomalým procesem působení vůle a vytrvalosti, ne procesem rychlých změn. Samozřejmě poznání vlastního ega, které přehlušuje vnitřní hlas duše, vyžaduje mnohdy léta než si uvědomíme jeho egoistické zaměření. Jakmile k tomuto vědomí dorosteme, dosáhli jsme již první příčky na cestě vzhůru. Myslete na to, kolik roků života jste ztrávili ve stavu, který chcete náhle změnit přeměnami sama sebe a vašeho celkového života. To nejde ze dne na den ! Mnozí z vás cítí v sobě sílu a mají pevnou vůli to dokázat, ale zákonitosti denního života a povinnosti vůči spolužijícím, kteří nejsou ještě tak daleko, aby vaši snahu pochopili, zůstávají brzdou, kterou musíte respektovat a pomalu a s láskou uvolňovat.

Duchovní růst znamená trpělivost, povinnost vůči sobě samým i ostatním, ale i obět. Netrpělivost se spojuje s rozumem, ovlivnitelným negativními silami a ten vám říká: „Nedělej to, stejně to nikam nevede ! Dělej raději to nebo ono, to je důležitější než přemýšlet o věcech, kterým stejně ještě plně nevěříš ! Už tolikrát jsi zkoušel a nic jsi nedokázal, škoda času !“ Ruku na srdce, kdo z vás neprožil tento stav ? Šťastní ti, kteří odmítnou tato slova a jdou bez pochybnosti dál. Duchovní průvodci je zásobí dvojnásobnou silou k dalšímu růstu.

Pochybnosti, strach, beznaděje, ztráta víry v sebe sama jsou nejsilnější a nejúčinnější zbraně negativních sil, používané k upevnění jejich nadvlády nad člověkem. Odmítejte podobné pocity hned vzápětí a nahrazujte je optimismem a radostí, že jste již procitli z duševní letargie. Čím čistší jsou vaše myšlenky a jednání, které energeticky působí nejen na osobnost vnitřní, ale i vnější, tím silnější je světlo, které zahluje vás i vaše okolí

a ulehčuje vám tíživé procesy denního života. Epiket: *„Věci kolem nás jsou tak dobré nebo špatné, jak o nich sami myslíme.“*

Všechno, v čem neobstojíme, se vrací stále znovu. Slabosti, nedobré návyky a chyby v nás vytvářejí energetické pole, ke kterému musíme vytvářet protipole energií pozitivních myšlenek, slov, pocitů a činů. Korigovat a odstraňovat svoje chyby a slabosti znamená nahradit je jejich protipólem.

Nejlépe je začít nezkrášleným přehledem vlastních, stále se vracejících slabostí:

Proč dělám stále znovu stejné chyby, podléhám těmto nebo jiným negativním myšlenkám, návykům, pocitům a podobně? Bojuji dostatečně proti nadvládě negativních sil, které se snaží blokovat moji snahu o odstranění poznaných chyb?

Proč stále znovu odsuzuji, kritisuji, podléhám sympatii nebo antipatii ke spolužijícím, lhaní, samolibosti, bezohlednosti, pýše a tak dále?

Nejsou slabosti a provinění, která odsuzuji u ostatních moje vlastní slabosti?

O dalších otázkách přemýšlejte sami, protože každý z nás vyvolává a podléhá různým slabostem v rozdílné intenzitě, přiměřené své vnitřní vibraci a životní situaci.

Silným brzdícím aspektem vnitřního růstu jsou negativní myšlenky, pocity a skutky, vycházející z nedostatku lásky, neschopnosti odpouštět a porozumět bližním. Není nutné, abychom se s každým objímali a uzavírali přátelství. Nutné je kontrolovat svoje myšlenky a pocity, které jim vysíláme vstříc a neodmítnout pomoc, tam kde je jí potřeba.

Neztrácejte vůli a vytrvalost v boji proti slabostem, jejichž síla se zdá hlavně na počátku cesty nepřemožitelná. Každým sebemenším úspěchem proti nim rostete o kousek výš, až přijde čas, kdy nad vámi ztratí svou moc. Negativní síly se snaží zvláště zpočátku všemi možnými triky odvést probuzeného od snahy po vnitřní čistotě. Ale síly světla jsou silnější. Jakmile dokážete, že vaše snaha je opravdová, budou

vás provázet se silou a ochranou, jejíž intenzitu si nejste ještě schopni představit.

2. Původ papežské berly lze hledat ve starém Egyptě. Egyptští faraóni, vysocí duchovní zasvěcenci. Jsou zobrazováni s hůlkou, ukončenou vztyčenou hlavou hada. Tato hůlka, jejíž skutečný význam není dostatečně znám, symbolizuje duchovní moudrost člověka. Zůstává-li tento vázán jen na hmotné, tělesné aspekty, stává se z něho had, plazící se po zemi, symbol vychytralosti a egoismu. Vztyčený had symbolizuje moudrost, poznání a vědění.

Papežská berla, ukončená křížem, je symbolem moci církevní hierarchie. Kříž se stal symbolem Božského Já, které zvítězilo nad materií.

Boha a Krista lze však dosáhnout jen láskou, nejvyšší mocí všech časů a životů. K tomu nepotřebujeme hierarchie a symboly, ale čistotu duše a srdce.

I původ symbolického žezla panovníků má stejný pramen jako papežská berla.

3. Mnozí jsou zklamáni, že nejsou schopni dosáhnout při meditačních „pokusech“ nerušené koncentrace.

Tento problém je známý všem, kteří se pokoušejí pomalu probouzet svoje duchovní centra a vyžaduje čas, pravidelnost, vůli a trpělivost. Duchovní centra člověka pracují jako transformátory a rozdělovače. U průměrného člověka pracují mimo jeho vědomí, protože je není schopen ovládat a uvědomit si, co se děje v jeho duši.

Meditace je příjem vysoké životní energie a vibrací Nejvyššího. Jejich příjem je možný jen pomocí postupného, pomalého probouzení a ovládání duchovních center, která působí jako transformátory vyšší energie, která nesmí překročit nervovou kapacitu těla. Pro jedince, jejichž duchovní vědomí není dostatečně vyvinuté, by znamenal příjem této vysoké energie

smrt. Příkladem může být násilné, bez patřičné přípravy provedené probuzení Kundalini síly.

Duchovní růst musí začít pomalu na nejnižším stupni, postupným přijímáním vyšších vibrací čisté Božské síly, kterou je tělo schopno přijímat a zpracovat. To je dlouhodobý proces, který je zpočátku přijímán mnoha jedinci s netrpělivostí, nedostatkem vytrvalosti a ztrátou zájmu o další meditační činnost.

Koncentrace tvoří přechod mezi tím, co se děje v našem vnějším životě, tím, co promítáme do prostoru a času a mezi věčným Bytím. Koncentrační cvičení jsou základním stupněm meditace. Stejně jako při modlitbě je doporučováno v době koncentrace být obrácen k východu nebo k severu, odkud proudí síly zduchovnění. Z jihu a ze západu proudí síly posilující hmotné vědomí se všemi jeho pudy a nároky.

Předmět nebo obraz, na který se koncentrujeme, musíme pozorovat zevnitř, ne zevně tak dlouho, až s ním splyneme a stáváme se jím samým.

Během koncentrace procházíme třemi fázemi: rozumovou, citovou a duchovní.

a) Soustředíme-li myšlení na určitý obraz nebo předmět, vnímáme nejdřív jeho formu a přemýšlíme o něm. Myšlení je cesta mezi věděním a nevědomostí a k tomu potřebujeme rozumovou aktivitu. Ale rozum není naše pravé Já, které hledáme. Rozum je jen nástroj, promítací stěna, která nás učí poznávat vnější svět.

b) Jakmile jsme schopni přesné definice pozorovaného předmětu, přejdeme od myšlení k citění, na němž se podílejí smyslové orgány. Pomáhají procítit hodnoty a podstatu předmětu.

Příklad: Pozoruji květinu nebo keř. Nejprve přemýšlím o jeho jménu, životním úkolu, stavbě těla a růstu, o barvě a tvaru listů nebo plodů, až vím vše o keři, který stojí před mým zrakem.

V citové fázi zažiji svými smysly chuť jeho plodů, jejich strukturu, účel a krásu, až s celým keřem splynu ve vědomí v jednotu, sám keř v keři.

c) Poslední zážitek, duchovní fáze, je nejcennější a nejhlubší koncentrační prožitek. Stáváme se tím, **co** pozorujeme, naše myšlenky a pocity splývají s pozorovaným předmětem v celek. Jednoho si však musíme být vědomi: držte se pravdy, nenamlouvejte si to, **co** není, nepodléhejte vlastním iluzím. Lidé často předstírají, i nevědomě to, **co** necítí a čím nejsou. Jsou se svou maskou tak srostlí, že si jí ani nejsou vědomi.

Neztrácejte vytrvalost, trpělivost a učte se pozorovat vnitřně, ne zevně. Bojujte, aby vaše myšlenky nebloudily bez **cíle**, ale zaměřeny na daný bod se stále znovu vracely do nitra daného bodu a splývaly s ním v jednotu. Pomoci vám nemůže nikdo, jen vy sami a duchovní průvodce, kterého před každým **cvičením** prostě o ochranu před působením negativních sil. Nehovořte o svých prožitcích. Kdo mluví, nepoznal.

„Nic není na světě tak malé, aby nezrcadlilo svého Tvůrce.“

Levinus Lemnius (1672)